

Някои християни спорят дали Евангелието е по-важно от закона, или е обратното. Всъщност в първата заповед от Декалога се съдържа отговорът.

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

...живата надежда във възкръсналия Христос да изпълни живота ми

от победители чрез Този, Който ни е възлюбил.“ (Римляни 8:37) Кръстът, направен най-важен в закона чрез поставянето му в първата заповед, е небесен катализатор на послушание към целия закон.

Да казваш на хората, че те „трябва“ да са послушни на Божия закон е като да им казваш да скочат толкова високо, че да достигнат луната. Хората се нуждаят от свръхестествена сила, не просто от морално изискване.

Силата, за която говорим, е чистата, неподправена любов на Бога, и тя е достижима само чрез един Източник. Този Източник е Христос, Който единствен е Божията светлина, живот и любов в човешка форма.

Павел обяснява, че „себепожертвувателната любов на Христос ни дръжи, като откриваме колко универсална и свободна е тя: а именно, че Той буквално умря за всеки без изключение, така че цялата човешка раса е отговорна за Неговата смърт. Сега, разбирайки тази истина, силата на егоцентричността е разрушена в сърцата ни, така че „не живеем вече за себе си, а за Този, Който умря за нас и беше възкресен“ (2 Кор. 5:14,15, превод на автора).

Тук Павел подчертава, както се опитам да набележа чрез своя превод на текста, че когато ние наистина разберем и повярваме в любовта на Христос, открита на кръста, тя ни „принуждава“, „управлява ни“, „подтиква ни и ни побужда“, става „изворът на нашите действия“, „има първата и последната дума във всичко, което правим“ (според различни преводи на Библията). Толкова мощно влияние упражнява тази любов над сърцата, колкото я приемат, че Павел казва, тя реже право в корените причината за всеки грях - импулсът над всичко друго да живееш за себе си.

Веднъж щом любовта на Бога притежава нашите души и ступи силата на егоизма, послушанието пред Божия закон става не само възможно, но и неизбежно. Душите ни ще говорят с езика на цар Давид: „Раздам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре във вътрешностите ми“ (Псалм 40:8).

Защото Богът, който казва: „Да нямаш други богове освен Мен“, идентичен е с езика на цар Давид: „Раздам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре във вътрешностите ми“ (Псалм 40:8).

Продължава от стр.1

Ние сме редактирали първата заповед - и, бих добавил, за наша вреда, защото частта, която сме пренебрегнали, съдържа Евангелието. Вероятно си мислите, че в първата заповед се казва: „Да нямаш други богове освен Мен“ (Изход 20:3). Разбира се, тя казва това. Но забележете целия ѝ текст: „Аз съм Господ, твоят Бог, Който те изведох от египетската земя, от дома на робството. Да нямаш други богове освен Мен“ (стихове 2 и 3).

Забележете, че започват с деклариране на нещо, което Бог е направил, не с това, какво ние трябва да направим. Първо, Той казва: „Аз съм Господ, Който...“, а не „Да нямаш...“ или „Не прави...“. Десетте заповеди започват, като обявяват какво Бог е направил за нас, а не какво ние трябва

да направим за Него.

Нашето избавление, Божие постижение

Чагата на Израел излязоха свободни от Египетско робство чрез едно събитие, наречено Пасха. Малко преди избавлението от Египет Бог нареди на израелтяните да заколят агне и да направят с кръвта му праговете на къщите си. Тогава, когато ангелът на смъртта минаваше през земята, убивайки всеки първороден син, първородните на израелтяните цяха да бъдат спасени.

Убитото агне сочеше към Исус Христос, Който положи живота Си на кръста за избавлението на човешката раса от греха. Павел казва: „нашата пасаха, Христос, беше заклан за нас“ (1 Кор. 5:7).

Така, когато Бог даде Своя закон, Той специално започна, посочвайки към

Пасхата, като с това сочеше към кръста. Преди да изрече всяко „Трябва“ или „Да не“, той напомни на децата на Израел за тяхното избавление от робство в Египет, което постигна за тях. Така Евангелието на Божията спасяваща благодат беше обвито в закона. Съвсем вярно ще е да кажем, че кръстът на Христос е явно изразен в Десетте заповеди.

Единственият начин въобще да бъдеш спасен от греха е да бъдеш обичан с любов, която няма общо с греха. Единственият начин да живееш в покорство на Божия закон е да бъдеш обичан, когато си в греха. Суровата сила не може да го направи; чувството за вина не може; не може и чувството за грях; не може дори страхът от вечна загуба, желанието за награда на небето също. Единствено Бог може да разчупи силата на греха. Той знае това и идва нетърпелив за нашето освобождаване.

Говорейки чрез пророк Исаия, Бог ни помага да разберем какво е направил за нас и как да отвърнем: „изличих като гъста мъгла престъпленията ти и като облак - греховете ти; върни се при Мене,

защото аз те изкуних“ (Исаия 44:22).

Прекрасно!

Забелязахте ли, че Бог не казва: „Върни се при Мен - и тогава ще те изкуня“ или „Върни се при Мен, за да мога да те изкуня“? Абсолютно не!

Той не действа по този начин. Обратно, казва: „Върни се при Мен, защото аз те изкуних.“ Нашата част е след Неговата, няма друг начин. Бог не надстройва върху нашите постижения, ние строим върху Неговите. Нашето пазене на закона не задейства Неговата благодат, Неговата спасяваща благодат ни активира да пазим закона.

Силата за всяко истинско послушание се намира в разбирането ни на това, което Бог вече е направил за нас в Христос чрез благодатта, която не можем да спечелим. Ние сме призвани просто да дойдем на себе си и да крачим в реалността на избавлението, което е спечелил за нас.

Когато разберем добрите вести на Евангелието, вградени в първата заповед, втората част на заповедта става наслада. Когато Бог казва: „Да

нямаш други богове освен Мен“, го прави на фона на прекрасната Си неогоспителна любов към нас.

Никои бог не си заслужава

Изведнъж, когато разпознаем Евангелието в закона, виждаме всички Божии заповеди като обещания и всичките Му наредби като упълномощаване.

Той не дава заповед, за която предварително не е освободил достатъчно сила за подчинение.

„Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения ни Свят Дух. Понееж когато ние бяхме още немощни, на определеното време Христос умря за нечестивите. Защото едва ли ще се намери някой да умре даже за праведен човек (при все че е възможно да гръзне някой да умре за добрия). Но Бог препоръчва Своята любов към нас в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас.“ (Римляни 5: 5-8)

Невъзможният подвиг да преодолееш греха и да живееш в покорство на Божия закон става повече от възможно - той е неизбежен, когато Божията любов ни дава сила. „Но във всичко това сме повече

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Петя Накова

Редакционен съвет: Людмила Младенова,

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: xm@tradel.net

ISSN 1310-8654